

STUUR ME EEN BERICHTJE

IK ZIE JE OP HET STRAND

Van Jill Mansell is verschenen:

Solo
Open huis
Tophit
Kapers op de kust
Hals over kop
Geknipt voor Miranda
De boot gemist
Millies flirt
Niet storen!
Kiezen of delen
Gemengd dubbel
Geluk in het spel
De prins op het verkeerde paard
Schot in de roos
En de minnaar is...
Ondersteboven
Scherven brengen geluk
Eenmaal andermaal verliefd
Versier me dan
De smaak te pakken
Drie is te veel
Vlinders voor altijd
Huisje boompje feestje
Rozengeur en zonneschijn
Je bent geweldig
Lang leve de liefde
Ik zie je op het strand
Stuur me een berichtje
Ik wil met je mee!
Heerlijk duurt het langst
Tot aan de zon en terug
De zomer van je leven

Jill Mansell

Stuur me een berichtje

Ik zie je op het strand

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Stuur me een berichtje

© 2018 Jill Mansell

All Rights Reserved

© 2018, 2022 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *This Could Change Everything*

Vertaling Marja Borg

Ik zie je op het strand

© 2017 Jill Mansell

All Rights Reserved

© 2017, 2022 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Meet Me at Beachcomber Bay*

Vertaling Marja Borg

Omslagontwerp Studio Marlies Visser/DPS Design &
Prepress Studio, Amsterdam

Omslagillustratie Ingrid Bockting

Auteursfoto Bonnita Postma

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 245 9676 8

NUR 343

www.jillmansell.nl

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Lizzie Neath
Met dank voor haar gulle donatie aan de slachtoffers
van de Grenfell Tower-ramp.

INHOUD

Stuur me een berichtje	9
Ik zie je op het strand	383

Stuur me een berichtje

1

Wat was er nu fijner dan op een zonnige middag in juni op een terras te zitten, met een prachtige nieuwe hoed op, en dan getuige te zijn van een ophanden zijnd misdrijf?

Zillah Walsh duwde de rand van haar rode gleufhoed iets omhoog en keek gefascineerd naar het tafereel dat zich voor haar afspeelde. Het was wel duidelijk dat die jongen van plan was iets uit het krat voor de winkel te jatten.

Wat spannend!

Goed, er was natuurlijk nog niets gebeurd, maar zijn lichaamstaal verraadde hem: de aarzelingen, de gespeelde nonchalance, het herhaaldelijk over zijn schouder kijken naar de oudere klant achter hem.

Ze zag ook dat hij geen doorgewinterde winkeldief was, want het was hem nog niet opgevallen dat de eigenaar van de winkel hem vanachter het etalageraam nauwlettend in de gaten hield.

Arme jongen. Het was natuurlijk verkeerd wat hij deed, maar toch had ze medelijden met hem. Hij had inmiddels iets opgepakt en deed alsof hij het bestudeerde, terwijl zijn hand langzaam naar de zak van zijn grijze hoodie ging.

Ondertussen stond de winkeleigenaar al bij de deur om hem in zijn kraag te grijpen...

O nee, dat kon ze niet laten gebeuren.

‘Lieverd, ik heb me bedacht!’ Zillah wuifde om de aandacht van de jongen te trekken en riep zo luid mogelijk: ‘Kun je ook een paar van die daar voor me kopen? Kom,

dan zal ik je nog wat extra geld geven.’ Ze gebaarde dat hij moest komen.

De jongen, die nu pas merkte dat de winkeleigenaar in de deuropening stond, legde de bijna-gestolen waar snel terug en stak de smalle straat over.

Zillah pakte een briefje van vijf pond uit haar tas. ‘Koop maar een zak vol en kom daarna even bij me zitten. Als hij ernaar vraagt, zeg dan maar dat ik je oma ben.’

Hij zette een onschuldige blik op. ‘Waarom zou hij dat vragen?’

‘Je kunt mij niet voor de gek houden, jongeman. Wees blij dat ik je heb gered. Anders was je nog gearresteerd.’

Hij trok een wenkbrauw op en keek haar brutaal aan. ‘Oké dan. Maar één ding weet ik wel: u bent echt veel ouder dan mijn oma.’

Ze glimlachte, terwijl de jongen terugliep naar de winkel. Even vroeg ze zich nog af of hij er niet met het briefje van vijf vandoor zou gaan, maar nee, ze zag dat hij voor de groentezaak fruit stond uit te zoeken.

Toen de winkeleigenaar met een achterdochtige blik haar kant uit keek, knikte ze hem met een charmant lachje toe. Ja, het had af en toe beslist zijn voordelen om een welbespraakte, stijlvolle dame van in de tachtig te zijn.

‘Alstublieft.’ De jongen was alweer terug met een zak vol Pink Lady’s.

‘Dank je wel. Je mag er zelf twee houden. En ik wist niet of je koffie dronk,’ zei ze, terwijl de jongen haar het wisselgeld gaf. ‘Dus heb ik maar een jus d’orange voor je besteld.’ Ze wees naar de lege stoel tegenover haar. ‘Ga zitten.’

De jongen deed wat ze zei. ‘Waarom doet u dit?’

‘Eerlijk gezegd vond ik het behoorlijk intrigerend. Ik

dacht dat jongens van jouw leeftijd eerder blikjes energiedrank of bier zouden stelen. Je hoort niet vaak dat ze hun oog op appels laten vallen.'

De jongen had een mager gezicht, donker stekeltjeshaar en een behoedzame blik. 'Ik vind appels lekker. Thuis krijg ik ze nooit.'

Zillah zag dat hij goedkope, nogal sjofele kleren aanhad. Ze zei: 'Ik vind appels ook lekker. Maar om daar nu voor opgepakt te worden...'

'Dat zouden ze vast niet doen. Veel te veel moeite.'

'Dat kun je niet weten. Hoe oud ben je?'

De jus d'orange werd neergezet, en de jongen nam een paar gulzige slokken. 'Lekker, dank u. Ik ben zestien. En u?'

'Drieëntachtig.'

'Wauw, dat is echt heel oud. Maar u ziet er nog best goed uit. Voor uw leeftijd, bedoel ik.'

'Dank je,' zei Zillah op ernstige toon. 'Ik doe mijn best.'

'U ziet er... rijk uit,' stelde hij nuchter vast.

'Ik heb make-up op. Ik koop mooie kleren. Ik draag graag fleurige spullen, geen sombere.' Ze gebaarde even naar haar felblauwe zijden jasje en de kleurige kralenketting om haar hals en tikte tegen de rand van haar rode hoed. 'En ik hou erg van hoeden.'

Er brak een grijns door op zijn magere gezicht. 'Nou, u lijkt in ieder geval totaal niet op mijn oma.'

Ze kreeg te horen dat hij Ben heette en aan het spijbelen was. Maar dat was niet erg, want het was toch alleen maar maatschappijleer en dat was saai en onbelangrijk.

'Hoe weet je nu of het onbelangrijk is als je er niet bij bent?' vroeg Zillah.

'Dat zeggen onze leraren ook altijd. Maar ik ben vaak ge-

Ik zie je op het strand

Voor Tina, met heel mijn hart

1

Soms is een fractie van een seconde genoeg om een toestand van volkomen kalmte te doen omslaan in een van schrik en paniek.

‘Och, moet je die arme man zien.’ Clemency keek een zakenman na in een te strak pak en met een paars aangelopen gezicht, die op het vliegveld van Malaga naar de vertrekgates rende, hijgend en grommend en kleine kinderen uit de weg jagend.

Het Engelse meisje dat in de Chanel-shop in de taxfree zone werkte, zei: ‘Je kunt je er echt over verbazen hoe weinig mensen de borden in de gaten houden. Gisteren zat er een groep van vijftien Spaanse jongens in een van de bars naar een voetbalwedstrijd te kijken, en ze gingen daar zo in op dat ze hun vlucht misten. Onvoorstelbaar, toch?’

‘Belachelijk,’ zei Clemency verwonderd, terwijl ze een paarse oogschaduw met gouden glitters op de rug van haar hand uitprobeerde.

Mooi.

‘O, we maken hier van alles mee. Heel veel mensen komen pas opdagen als de gate van hun vlucht al zo’n beetje dichtgaat.’

‘Dat zou ik niet kunnen. Ik wil juist ruim de tijd hebben. Anders zou ik continu in de stress zitten,’ zei Clemency vrolijk. ‘En dan kan ik ook lekker alle make-up in de tax-free zone uitproberen.’

Daarom kostte het haar ook bijna drie kwartier voordat

ze de lippenstift die ze had uitgekozen bij de kassa ging afrekenen, want het was belangrijk om de perfecte lippenstift te vinden en dat nam veel tijd in beslag.

De caissière vroeg met een verveelde blik: ‘Uw boarding-pass, alstublieft.’

Clemency keek naar haar linkerhand, waarin haar paspoort had moeten zitten. Het paspoort met de boarding-pass erin.

Ze keek naar haar hand en zag dat ze in plaats van haar paspoort een paar parfumtesters van verschillende geurtjes vasthield.

En dat was het moment waarop haar toestand van volkomen kalmte omsloeg in een van schrik en paniek.

‘Net op tijd,’ zei de grondstewardess toen Clemency bij de gate kwam aanrennen. ‘We wilden net sluiten.’

Clemency kon geen woord uitbrengen. Het liefst was ze op haar knieën gaan zitten om haar brandende longen vol lucht te zuigen, maar daar was geen tijd voor; ze werd al door de schuifdeuren geduwd, de vertrekbaan op, in de richting van het wachtende vliegtuig. Haar rolkoffertje knalde tegen haar enkels en het zweet liep haar over de rug, toen ze even later met droge mond moeizaam en met veel kabaal de ijzeren trap op liep, nog steeds hyperventilerend. O god, ze had vast een knalrode kop!

De steward begroette haar met een knipoog. ‘Aardig van je dat je toch nog bent gekomen. Welkom aan boord.’

Iedereen kent het triomfantelijke gevoel dat je krijgt wanneer je een tot de nok toe gevuld vliegtuig in stapt waar iedereen al zit, en je dan ziet dat de stoel naast de jouwe als door een wonder nog onbezet is... tot er op het allerlaatste

moment nog iemand anders instapt en het tot je doordringt dat je toch het genot van een lege stoel naast je niet zult smaken...

Clemency wist dat dit het gevoel was dat nu door de passagier op stoelnummer 45A heen ging. Terwijl ze naar nummer 45B toe liep, was het alsof ze zijn plofje van teleurstelling en het bijbehorende zuchtje van berusting bijna kon horen.

Nou ja, zijn hoop mocht dan op wrede wijze de grond in zijn geboord, hij had wel prachtige jukbeenderen en een heel mooie mond. Op de heenvlucht had ze naast een man gezeten die bijna net zoveel woog als het vliegtuig zelf en die broodjes tonijn had zitten eten, dus dit was al een duidelijke verbetering.

Nog steeds een beetje hijgend wierp ze de man een brede glimlach toe en zei: 'Ik weet het, sorry, zelf zou ik ook teleurgesteld zijn.'

Voor de man zou dit het teken moeten zijn dat hij zich kon ontspannen, dat hij een veel ergere buurman of -vrouw had kunnen treffen, en dat hij dus als een echte heer zou kunnen aanbieden om haar zware koffer bovenin te leggen.

Alleen deed hij dat niet. Hij gaf haar slechts een kort knikje en richtte zijn aandacht toen weer op het mobieltje in zijn hand.

Nou ja, ze had er ook wel eens beter uitgezien. Misschien viel hij niet op zwetende, amechtige vrouwen van vijftwintig met een rode kop.

Nadat ze de bagageklep had gesloten, liet ze zich op haar stoel vallen, veegde haar gezicht en handen af met een tissue en onderwierp haar linkerenkel, waar haar rolkoffertje steeds tegenaan was gestoten, aan een onderzoek.

Ze slaakte een luidruchtige zucht. 'Niet te geloven dat ik mijn vlucht bijna had gemist! Ik ga juist altijd overdreven vroeg naar het vliegveld. Het is me in al die jaren nog nooit gebeurd... Maar ja, er kan natuurlijk altijd iets misgaan. Zoals vandaag. Je moest eens weten hoe ik me voelde toen... eh...'

Toen tot haar doordrong dat de man vastbesloten was haar te negeren, deed ze er beschaamd het zwijgen toe. De man had zelfs niet met zijn ogen geknipperd; het was wel duidelijk dat ze hem totaal niet interesseerde.

Hij kon dan wel een mooie mond en prachtige jukbeenderen hebben, hij had blijkbaar geen zin om een gesprekje aan te knopen met de onbekende vrouw naast hem.

Dan niet. Demonstratief pakte ze haar eigen mobiel en begon haar mailtjes te checken.

Want ja, ik ben ook druk en belangrijk.

Een halfuur later, toen ze op een hoogte van 36.000 voet boven de Pyreneeën vlogen, kwamen ze met de drankrolley langs. Haar reisgenoot deed zijn oortjes uit om met het cabinepersoneel te kunnen praten.

'Niet te geloven.' Clemency moest lachen om haar eigen onnozelheid. 'Wat een stomkop ben ik ook.'

De man draaide zich naar haar om. 'Sorry?'

'Jij! Die dingen!' Ze wees naar de oortjes in zijn rechterhand. 'Ik zat daarnet tegen je te kletsen en je negeerde me totaal, dus toen dacht ik dat je niet gestoord wilde worden. Je zat zo dat ik die dopjes niet kon zien, en je kraag zat er ook voor. Goh, echt ongelooflijk dat het nu pas tot me doordringt dat je me negeerde omdat je oortjes in had.' Opgelucht voegde ze eraan toe: 'Nou ja, ik was ook niet helemaal mezelf, omdat ik bijna de vlucht had gemist... Ik kon niet goed nadenken, het was net alsof mijn her-